

Psikotarih Ruhsal Travma ve Dissosiyasyon

Erdinç Öztürk¹

¹ İstanbul Üniversitesi - Cerrahpaşa, Adli Tıp Enstitüsü, Sosyal Bilimler Anabilim Dalı, İstanbul.

Psikotarih ve Temel Alanları

Psikotarih, psikoloji, tarih, adli bilimler, psikiyatri, hukuk, adli tıp, antropoloji ve sosyoloji gibi birçok bilim dalı ile yakın ilişkili olup insanlık tarihinin gelişiminin izah edilmesinde, ebeveynlerin çocuk yetiştirme tarzları, çocuk istismarı ve ihmali gibi pek çok konsepti, yenilikçi, çözümleyici ve geniş bir perspektifle değerlendirerek ele alıp anlamaya çalışan bir bilim dalıdır [1,2].

Psikotarihçiler, tarihsel olayların arka planındaki insan davranış ve motivasyonlarının anlaşılmasında, geçmiş ve günümüzü anlamının mümkün olmadığını savunmaktadırlar. Psikotarih, bu konulara dair araştırmalarını yaparken, tarihteki önemli politikacıların konuşmalarını, gazete haberlerini, karikatürleri, belgeleri, kişiler arasındaki mektup ve yazışmalar gibi buldukları zamana ait kaynakları inceleyerek, bu kaynakların içindeki metaforları ve tekrarlanan kelimeleri analiz ederek bilinçdışı duygu ve düşüncelere dair işaretleri ve anlamları aramaktadır [1,3].

Psikotarih üç temel alanda çalışmalarını yürütmektedir. Birinci temel alan, çocukluk çağı tarihidir. Bu temel alanda; tarih boyunca çocukların yetiştirilme stilleri, aile kurumunun yapısı ve dinamikleri, çocuk istismarı ve ihmaline karşı toplumların bakış açıları tarihsel analiz yöntemiyle incelenmektedir. İkinci temel alan psikobiyografilerdir. Bu temel alanda, tarihsel öneme sahip kişilere, onların çalışmalarına ve motivasyonlarına odaklanarak çalışmalarını yürütmektedir. Son temel alan ise grup psikotarihidir. Bu temel alanda geçmişten günümüzde toplumların ve grupların diğer gruplar ile olan ilişkileri ve motivasyonları araştırılmaktadır [2,3].

Psikotarih ve Çocuk Yetiştirme Tarzları

Tarih boyunca, insan ruhu ve toplum birlikte değişerek gelişim göstermektedir. Bu gelişimde birey ile toplum arasındaki bağı kuran aracı unsur şüphesiz ki toplumun bir parçası olan anne ve babaların çocuk yetiştirme

Kaynakça

1. DeMause, L. (1982). *Foundations of Psychohistory*. Creative Roots Pub.
2. Öztürk, E. (2016). Psikotarih Açısından Çocuk Yetiştirme Tarzları ve Çocuk İstismarı. *Türkiye Klinikleri Journal of Forensic Medicine-Special Topics*, 2(3), 24-34.
3. DeMause, L. (1998a). On Writing Childhood History. *the Journal of Psychohistory*, 16(2), 135.
4. Öztürk, E. (2017). Travma ve Dissosiyasyon: Dissosiyatif Kimlik Bozukluğunun Psikoterapisi ve Aile Dinamikleri. Nobel Tıp Kitabevi, İstanbul.
5. DeMause, L. (1997). the Psychogenic Theory of History. *the Journal of Psychohistory*.
6. DeMause, L. (1974). the Evolution of Childhood. *the Journal of Psychohistory*, 1(4), 503.
7. Derin, G. (2018). Kuşaklararası Eksende Psikotarih Temelli Çocuk Yetiştirme Stillerinin Travma, Bağlanma ve Dissosiyasyon Açısından İncelenmesi. Yayımlanmamış Yüksek Lisans Tezi. İstanbul: İstanbul Üniversitesi-Cerrahpaşa Adli Tıp Enstitüsü Sosyal Bilimler Anabilim Dalı.
8. Öztürk, E. (2003). Travma Kökenli Dissosiyatif Bozukluk Vakalarının Ailelerinde Çocukluk Çağı Travmalarının Sıklığı. Doktora Tezi. İstanbul: İstanbul Üniversitesi Adli Tıp Enstitüsü Sosyal Bilimler Anabilim Dalı.
9. Horowitz, M. J. (1979). Psychological Response to Serious Life Events. *Human Stress and Cognition: An Information Processing Approach*, 235-263.
10. Öztürk, E. (2018). Travma Merkezli Alyans Model Terapi: Dissosiyatif Kimlik Bozukluğunun Psikoterapisi. *Türkiye Klinikleri Psychology-Special Topics*, 3(3), 31-38.
11. Beisel, D. (1998). Teaching Psychohistory. *the Journal of Psychohistory*, 25(4).
12. Demause, L. (2002). the Evolution of the Psyche and Society. *the Journal of Psychohistory*.
13. DeMause L. (1998b). the History of Child Abuse. *the Journal of Psychohistory* 25:216-36.
14. Kellner, D. (2001). Popüler Kültür ve Postmodern Kimliklerin İnşası. (çev. Gülcan Seçkin), *Doğu Batı Üç Aylık Düşünce Dergisi*, 4(15), 187-219.
15. Özdemir, O. (2012). Psikiyatride Tanıya Yardımcı Bir Araç: Sezgi. *Düşünen Adam*, 25(3), 283.
16. Öktem, Ü. (2017). Descartes, Kant, Bergson ve Husserl'de Sezgi. *DTCF Dergisi*, 40(1-2).